73ste Jaargang — Nr 5.

Zaterdag 5 Februari 1927

AANKONDIGINGEN.
Per regel ..... fr. 0.50
Gewone Allerlei- in Provincie nieuws ..... fr. 1.00
Aanmissen en doodsberichten ..... fr. 2.00

Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels ..... fr. 1.50
Per regel meer ..... fr. 0.25
Voor meer dan een inlassching prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE
Drukkerij COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheks rekening n 848
Telefoon 12

Abonnementsprijs : fr. 1.50 per jaar vooraf betaalbaar.
25 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven, aankondigingen, moeten franco gezonden aan den uitgever.

TONGEREN, 5 FEBRUARI 1927.

AANPASSING

De indexcijfer komt weer een sprong te [illegible] is 5 klommen van 141 tot 155 [illegible] leven is dus weerom wat duurder geworden. Er wordt weleens getwijfeld aan [illegible] van dit cijfer als vertoning van [illegible] duurte van 't leven. Het moge nu op een haartje na zijn of niet, in alle geval moet de duurte van 't leven, vergelken met deze van 1914, al verre zeven en half maal hooger zijn. En die duurte zal nog wat stijgen, hetzij wij dit nu geern hebben of niet. Er zijn vele menschen die dat verstaan. Ze redeneeren aldus in hunne eenvoudigheid : « We weten nu dat onze frank, sinds de stabilisatie aan 175, zevenmaal minder waard is dan voor den oorlog, en we verstaan dan ook dat wij voor de waren die in 1914 een frank kosten, nu moeten zeven frank geven, maar we verstaan niet dat we moeten meer geven ».

En nochtans dat is gemakkelijk om begrijpen. Onder den oorlog werd er minder voortgebraht en verschrikkelijk veel aan den hals gebracht. De Staten hebben overgroote schulden gemaakt en de belastingen zijn in evenredigheid gestegen. En daarnevens kunnen we vaststellen dat na den oorlog de luxe fel gestegen is en bij velen een beter bestaan heerscht. Iel maar eens de automobielen, en zoek maar eens hoeveel menschen nog met klompen loopen. Uit dit alles kunt ge opmaken dat de standaard van het leven gestegen is, dat de behoeften vermeerderd zijn, of in andere woorden, dat de kost van 't leven, in zijn eigen beschouwd grooter is geworden. Indien dus onze frank nog zijne goudwaarde had van voor den oorlog, dan nog zouden we moeten zeggen : Voor wat wij voor den oorlog 1 frank betaalden, moeten we nu meer betalen. Dat is vast te stellen in onze naburige landen waar het geld zijne goudwaarde bewaard heeft. Zie maar eens naar Engeland, Holland, Zwitserland.

Het ware echt wonder moest het in België anders zijn. Het leven is in zijn eigen duurder geworden, van ten minsten 30%. Daaruit volgt dat wij in goudwaarde berekend, zouden moeten 1.30 fr. geven voor wat vroeger 1 frank kostte, of, met ons minderwaardig geld 1.30 x 7 is 9.10 fr. Normaal gesproken, zal naar onze meening het indexcijfer dus klimmen tot boven de 900

***

En waarbij komt het dat het nu nog maar aan 155 staat ? 't was juist daar waar wij wilden op wijzen. Dat komt onder meer hieruit voort dat er nog verschillende artikelen zijn die zich nog niet aangepast hebben aan de nieuwe prijzen, en voor dewelke om de eene of andere reden, de prijs nog gebleven is beneden de vooroorlogsche waarde.

Voor de meeste levensmiddelen is het anders. Het brood b.v. dat voor den oorlog aan 0,28 fr. of 0,30 fr. verkocht werd kost nu 2.60 fr. of negen maal meer dan vroeger. En die prijs zal met veel meer veranderen.

Alles wat de bouwnijverheid betreft kost nu van 7 tot 8 maal zooveel als vroeger. Een huis dat vroeger 6 à 7000 fr. kostte — om het nieuw te bouwen — zou nu 45 à 50 000 fr. kosten.

Een bezoek aan den geneesheer dat we vroeger 1 fr. of 2 fr. betaalden, betalen we nu 7 tot 12 frank.

Anders is het gelegen met de huurwaarde der gebouwen. Tengevolge van de wet op de huispachten, is de huurwaarde doorgaans nog geen 3 maal zoo hoog als vroeger. Het is onvermijdelijk dat de huurwaarde nog merkelijk zal stijgen. Met de huurwaarde zal ook de prijs der huizen stijgen. Men schat dat deze nu doorgaans 4 maal zooveel kosten als vroeger. Wanneer de nieuwe huizen acht maal meer kosten dan vroeger, mag men er zich aan verwachten dat de prijs der vooroorlogsche huizen minstens zesmaal den prijs van vroeger zullen gelden.

Velen komen ook van werklieden en mindere bedienden zullen nog een aanpassing moeten ondergaan, om met de duurte van 't leven overeen te stemmen, vooral als men hiermee rekening houdt, dat nu algemeen erkend wordt, dat die loonen vroeger te klein waren. Wie zou bijvoorbeeld beweren, dat een onderwijzer die vroeger 1200 fr won zich nu moet tevreden stellen met 8400 frank ?

De gazetten kosten nu 0.25 tot 0.30 fr. het nummer, 't zij 5 à 6 keer dan prijs van vroeger en nochtans de onkosten in de drukrijverheid staan 9 à 10 keer zoo hoog als vroeger.

Een kaartje op den tram betalen we nu 0.45 fr. en vroeger 0.10 fr. Een timber voor eenen brief nu 0.50 en vroeger 0.10 fr. Het lidmaatschap in een vereeniging, zooals het Davidsfonds, dat vroeger 5 fr. betaald werd, kost nu maar 12 frank. Eene kaart voor eene vertooning die we vroeger 1 2, of 3 fr. betaalden, krijgen we nog voor 2, 5 of 10 fr.

Wie zou er verwonderd zijn dat er hier ook een aanpassing geschiedde, al willen we ook niet veronderstellen dat men 7 à 9 maal meer zal betalen dan vroeger.

Waar de aanpassing wel doorgaans nog het meest ten achter bleef, is voor alles wat de uitoefening van den godsdienst betreft. 't Is wel waar dat men in ons land nog niet eens gelerd heeft, zooals in Holland of Engeland, dat het christen volk den onkost zou moeten dragen van de godsdienstoefeningen, maar toch zou het passen dat zij er wat meer in tusschen komen. De diensten in de kerk betaalt met op vele plaatsen nog niet het dubbel van voor den oorlog, en 't zijn zeker groote uitzonderingen waar men zo driemaal zooveel betaalt.

Zijn wij er niet beschaamd over, b.v. dat we nu nog maar 0.05 fr. betalen voor eenen stoel in de kerk ? Aangepast aan den vooroorlogschen prijs (zonder nog rekening te houden dat de onderhoud der kerken, stoelen, olie, wijn, kaarsen kolen en gebouwen, enzemeer dan 700 per honderd gestegen is) zouden we moeten zeven centen betalen voor eenen stoel.

Moet men dan verwonderd zijn dat de kerkfabrieken den slechten raam krijgen dat zij hunne bedienden onvoldoende betalen, en dat velen onzer priesters zelf nog niet eens over zooveel bestaansmiddelen beschikken als een werkman die geen vakman is.

***

Indien we soms klagen over de duurte van 't leven, moeten we durven inzien dat in sommige gevallen nog wel iets duurder zou mogen betaald worden, opdat alle man ook zijn bestaan zou kunnen aanpassen aan 't leven dat voor hem zoo duur is als voor een ander.

In onzen Gemeenteraad.

TONGEREN DOOR HET ROOD-BLAUW KARTEL BEHEERD.
Tongenaren aan uwe zakken ! ! !
Ophefmakende verklaring van M. Burgemeester Neven.
« Wij zullen twee honderd duizend franken nieuwe taksen slaan » !
H. H. Voneken en Diriken verwijten het vorig bestuur de vrije scholen (Zusters van Maria, Piepus en Broeders Maristen) aangenomen te hebben ? Zij verklaren eene antikleriksle politiek te zullen voeren terwijl M. Burgemeester Neven zegt dat alle politieke drijverijen uit de gemeentezaken zullen verbannen worden ! Knoopt dat aaneen !

———oooooooooo———

Maandag om 6 u.15 verklaart M. Voneken, voorzitter, de zitting geopend. Het Proces-Verbaal der vorige vergadering wordt gewezen en goedgekeurd.

M. Voneken geeft lezing der eedaflegging als Burgemeester van M. Neven voor den Heer Gouverneur der Provincie en de Heer Neven is in zijn ambt aangesteld.

Deze geeft lezing van zijn « discours-programma » waarin hij het katholiek bestuur neerkt en zegt om te sluiten dat door de nieuwe (!) bondgenoten **200.000 fr. nieuwe taksen zullen geheven worden !** Onder het wijs beleid van het nieuw Schepencollege zullen de staatsfinantien weldra bloemen en groeien !

In vervanging van M. Neven moet er overgegaan worden tot de benoeming van een Schepen.

M. Depuis — Ik stel Gezel Diriken voor.

De geheime stemming verleent 7 stemmen aan M. Diriken en 4 witte briefjes.

M. Diriken legt den grondwettelijken eed af.

De HH. Modave, wegens ziek zijn en Ridder A. de Schaetzen, belet, doen zien verontschuldigen.

M. Burgemeester Neven drukt den wensch uit dat M. Modave binnen kort moge hersteld zijn en de Gemeenteraadszittingen wederom bijwonen.

Er wordt overgegaan tot de vaststelling der verschillende commissies.

M. Meyers. — Gedurende 42 jaar hebben de katholieken het bestuur der stadszaken in handen gehad. Namen, onze partij toebehoorend, als een Coart een Delvoie, een de Schaetzen, een Meyers en een Delvigne volstaan om den opofferingsgeest onzer partij aan de stadsbelangen aan den dag te leggen.

De aanstelling van het schepencollege en de verklaring van M. de Burgemeester verplichten ons eenige opmerkingen te maken.

Door het verbond van liberalen en socialisten zullen de katholieken der stad Tongeren, die ons 2.000 stemmen geschonken hebben en ons hun vertrouwen verleenden aldus niet vertegenwoordigd zijn in het schepencollege, en de vier plaatsen van dit college worden ingenomen door gekozenen van partijen die, de eene 1500 stemmen, de andere 1400 stemmen bekomen hebben.

Dat is de wil van het volk **verkrachten**, ten profijte van eene meerderheid die enkel in schijn bestaat.

Dit gezegd zijnde is het voor mij een plicht, bij het heengaan mijn collegas van het vorig schepencollege, hun mijne dankbaarheid te betuigen voor de onbetaalbare dienst ik die ze aan de stad bewezen en de hulp die ze mij bijgebracht hebben.

Aan M. de Schaetzen met wie ik in het schepencollege zeteld sedert 1911, aan M. Van Ormelingen die mijn collega werd in 1921, aan M. Collée, die schepen benoemd werd in 1925, van harte mijne dankbetuiging.

Ik kan in het bijzonder niet vergeten, met welken **moed**, met welke **taaiheid** M. de Schaetzen onze bevolking verdedigde tegen den Duitschen verdrukker, hoe hij de smarten van ons volk wist te lenigen, hoe hij, gedurende de beproevingen van heel den oorlog, zich bezig hield iederen dag de werkelooshcid te bestrijden hoe hij in ieder omstandigheid de belangen der stad tegen den bezetter bevrijdde.

M. de Schaetzen in het ambt van schepen der openbare werken en later der finanties, M. Van Ormelingen als schepen der regien, M. Collée aangesteld voor de openbare werken, hebben hunne stad en de openbare belangen goed gediend.

Ze zijn voor mij altijd goede raadgevers geweest.

Nogmaals aan hun mijne beste dank.

In het « Discours-programma » van M. Neven wordt er niet eens gewag gemaakt over de Openbare Werken, waarvan tijdens de kiesperiode de uitvoering beloofd werd. Wat komt van de meisjesschool o.a. ? M. Neven spreekt slechts over den slechten toestand der stadsfinanties en verwijt het katholiek bestuur door haar slecht beheer er de eenige fout van te zijn. Op 22 Maart verklaarde M. Neven in den Raad dat de « oorlog uitsluitelijk » de oorzaak er van is. Nu de kiezing voorbij is, is de comedie uit ! Geen spreak meer van afschaffen van taksen maar wel van verhoogen. En de beruchte façadetaksen ? Die werden door M. Neven zelf in de Kamer gestemd ! En 't is M. Neven die voorstelde niet alleen ze af te schaffen, maar de betaalde sommen terug te geven ! En 't is dank aan die kiescampagne dat het huidig stadsbestuur tot stand kwam. Wij kunnen niet nalaten eene beloefte die zoo plechtig gedaan werd te herinneren.

M. Diriken vindt de samenstelling van het Schepencollege logisch. Wij zijn met het volk tegen de vroegere meerderheid !

Spreker begint een meeting over de slechte uitvoering der werken aan het stedelijk slachthuis en over werken voltrokken gedurende het beheer van M. Collée.

M. Collée vraagt aan M. Burgemeester Neven dat hij het bundel desaangaande te zijner beschikking zou stellen om M. Diriken en zijnen achtbaren opvolger den Heer Depuis de gevraagde inlichtingen in de volgende zitting te verstrekken.

In de verklaring van M. Burgemeester Neven duidt hij ons den verkoop van bomen tot eenvuel. Eigenaars als M. Voneken, M. Van den Bosch, hij zelf en hunne geallieerden hebben den verkoop gestemd en goedgekeurd. De prijs overtref verre de schatting van deskundigen. M. Voneken verklaarde dat het de « Bonne administration » was !

Antwoordend op deze oneerzegde geldverspillingen in zake onderwijs brengt spreker hulde aan de opofferingen van het leerarskorps der Gemeente jongens- en meisjesscholen en daagt de verbonden linkerzijden uit een feit te kunnen aanhalen, bewijzende dat het katholiek bewind sinds 12 jaar niet alles in 't werk gesteld zou hebben tot den bloei van het Openbaar Onderwijs. (Rumoer. M. Burgemeester Neven dreigt de zeal te doen ontruimen).

Spreker eindigt met een hunnig afscheidsen der rood-blauwe coalitie in dewelke de H.H. Van den Bosch en Voneken als troetelhondjes op den schoot der H.H. Depuis en Diriken gestreeld worden. Hij geeft lezing van den omzendbrief **na de kiezing** door de H.H. Diriken, Depuis en Bijckhals onderteekend waarin deze verklaren dat gedurende gansch den kiesstrijd de liberalen hun « **onsterfelijk programma zorgvuldig op zak gehouden hebben** ».

M. Voneken in eene hartstochtelijke rede verklaart dat de nieuwe meerderheid eene « **antiklerikale** » meerderheid is.

M. Van Ormeling n. — En anticonservatief !

M. Diriken knikt ja.

M. Voneken, voortgaande zegt dat het vroeger bestuur te veel geld aan de vrije scholen uitgegeven heeft.

M. Meyers. — Bij de Piepus, aangenomen school, wordt het onderwijs kosteloos gegeven aan 400 kinderen, en bij de Broeders aan 200 kinderen. Is dat geld weg werpen ?

M. Collette is van gevoelen dat in 't vervolg de spreektijd zou beperkt zijn en dat het niet meer aan de « advocaten » Meyers en Collée toegelaten zou zijn hunne « pleidooien » uit te spreken.

De H.H. Meyers en Collée onderbreken hevig spreker en zeggen hem dat hij nog te jong in het politiek leven is om hun de les te spellen. Dat wat aangaat de besprekingen van den Raad zij alleen het wettelijk gezag van den H. Burgemeester erkennen.

M. Collette die voorzeker een « Maiden Speech » gereed had was de kluts kwijt en zweeg als een karp.

Om te sluiten zegt M. Burgemeester Neven dat het nieuw bestuur eene ledige kas gevonden heeft waaraan M. Meyers antwoordt dat het huidig Schepencollege van het voorgaande een in casse vond van ruim 65.000 fr.

De dagorde slechts zaken van bestuurlijken aard inhoudend wordt in korten tijd afgehandeld.

Waren tegenwoordig : H.H. Neven, Voneken, Diriken, Depuis Van den Bosch Rijckhals, Meyers, Van Ormelingen, Collée en Jans : Jorissen, Gemeentesecretaris.

De zitting is om 8 u. geheven.

***

Eene talrijke schaar « **supporters** » waren opgekomen om de rood-blauwe kampioenen aan te moedigen. Zij kenden hunne bewondering niet genoeg uiten over het « in form » zijn der Heeren : Diriken, Voneken en Collette. Ongelukkiglijk voor hen was de lacheijlijn door de H.H. Meyers en Collée onbeschoten te sterk. Al de aanvallen der rood-blauwen werden afgeslagen en mengemaal kreunen zij den bal in hunne voorlijn terug.

Voor de aanstaande zittingen zal de Jazz-Band der Socialistische Coöperatief de rood-blauw geallieerden naar het Stadhuis voorafgaan onder het spelen der Internationale en andere epaste stapmarschen. Allen zijn verzocht de rood-blauwe kleuren te dragen.

Het rood blauw akkoord.

Het « Vrije Limburg » om de Tongersche liberalen te verschoonen wegens hun verbond met de socialisten, laat geene gelegenheid voorbijgaan om te wijzen op het voorbeeld van Antwerpen, waar de katholieken zich ten akkoord stelden met de socialisten om de stad te besturen.

Het liberaal blad verzwijgt zorgvuldig aan zijne lezers, dat al de Antwerpsche dagbladen den tekst hebben medegedeeld van het akkoord gesloten tusschen de twee partijen, zoodat al de Antwerpsche kiezers de voordeelen hebben kunnen zien die elke partij uit dit akkoord kon trekken. Zoo hebben, onder andere, de socialisten aanzienlijke toebagen toegekend aan de Vrije Scholen der stad.

Zou het « Vrije Limburg » ook niet eens het akkoord afkondigen van het rood-blauw verbond dat te Tongeren gesloten werd ? Of is het blad bevreesd om de... voordeelen ! ? af te kondigen die de liberalen van de socialisten verkregen hebben ?

Te Antwerpen gebeurd alles met open kaarten ; te Tongeren speelt men achter de schermen.

Veel wordt er in onze stad gesproken over de toegevingen die de liberalen aan de socialisten hebben moeten doen, en de vernederende voorwaarden die zij hebben moeten aanneemen. Het « Vrije Limburg » het zoogezegd organaat der liberale partij, zou al deze Lewerinzen kunnen den bodem inslaan door het afkondigen van het fameuze kontrakt dat de voordeelen vermeldt die aan zijne vrienden zijn toegezegd.

Wij zijn benieuwd om te zien of het liberaal blad deze afkondiging zal durven doen.

BUITENLAND

FRANKRIJK

Tekken des tijds. — BLANKEN ONDER DEN TOT WILDEN. — Onlangs ontsnapten in de buurt van Bar-sur-Loup (Alpes Maritimes), een soort commanderische colonie, onder leiding van een Duitsche dokter, Ludwig Goldberg.

Het waren jongelieden van beiderlei kunne, zonder uitzondering Duitschers, die zoo dicht mogelijk den natuurlijken staat benaderden.

Daar hun kleedij, of liever het ontbreken ervan, den bewoners der streek stoot gaf, hagelde het klachten bij hun baas. En de gendarmerie deelde de nodige vermaningen uit, vergezeld, gelijk dat meenlijk gaat, van een antal proces-verbalen.

Goldberg en twee zijner getrouwen waren thans te Nizza voor den onderzoekrechter verschenen. Deze zag daar opdagen drie stoute kerels, gestoken in uit ruw leer gesneden broekjes en met sandalen aan de voeten. Overigens hadden ze niets om net lijf. De verklaarden sinds het bezoek der gendarmen, bij wijze van toegeving aan de preutsscheid der omwoners, broeken te hebben aangetrokken, zoo vaak zij op den openbaren weg komen. Na het vernoor mochten zij weer naar hun natuurpardijs vertrekken...

— **romantische geschiedenis van een vlag-del.** — Te Straatsburg is een stuk terug-vonden van het vaandel van het 86e regiment kurassiers dat in den slag bij Worth op Augustus 1870 bijna geheel in de pan-hakt werd.

Een gewond onder-officier had het vaandel op het slagveld opgenomen en om-hijst gewikkeld. Toen hij in het gasthuis Straatsburg op zijn sterfbed lag, overdigde hij het doek aan zijn geburr, met verzoek het aan het regiment terug te geven. De geburr herstelde, doch in plaats van het vaandel terug te brengen, verkocht den gotsaaraad van het bordduursel en maakte zich een halstoek uit het blauw van de driekleur. Alle en het wit hield hij als aandenken. Dit is ongelooflijk gekocht door eene inwoner van Straatsburg. Aan den eenen kant staat in koon bordduursel : « Keizer Napoleon III aan het 86e regiment kurassiers », aan den anderen kant de aanhef van de veldslagen waarin het regiment zich onderscheiden had. Er is kans op, dat de reliekwie aan het Museum der Invalieden te Parijs zal geschonken worden.

— **Terug tot de korte broek ! — OM WENTELING IN DE HEEREMODE.** — De Parijsche modekoningen, die reeds lang zinnen op plannen om de mannekleeding schooner te maken, willen trachten de korte broek weer ingevoerd te krijgen, zooals voor dag- als avondkleeding.

Zwarte zijden kniekousen en zijden broeken zouden onder de avondkleedij gedragen worden.

Londen zou de nieuwe mode moeten invoeren omdat het op het gebied van heerenkleeding den toon aangeeft en Parijs zou dan volgen.

Er zou natuurlijk verzet rijzen onder de mannen met spillebeenen, maar men hoopt, dat zij, die welgevormde kuiten bezitten, wel zullen willen meewerken.

RUSLAND.

Zijn eigen bend. — IN DEN ELECTRISCHEN STOEL. — Een electriekwerker van Warshau had inlichtingen genomen over de wijze waarop de electrische stoel wordt gemaakt, in dewelken de Amerikaansche terdood veroordeelden te recht worden gesteld. Hij zelf had dergelijken stoel gemaakt en wanneer alles in orde was en de electrische stroeming in den stoel was gedreven, ging hij er in zitten, duwde op een knop en werd dood gebliksemd.

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 31 —

STANHOPE

DE AMERIKAANSCHE DETECTIVE.

— Dat is waar, bekende Frans gelaten. Ik weet, dat ik in de val geloopen ben; maar wachten moet ge toch. Deze dame met haar dochterke is door bijzondere omstandigheden hier te land gekomen. Zij heeft met mijne historie niets te doen. Mijnheer de dominie, zoo wendde hij zich tot den geestelijke, ik wil uw tijd niet in beslag nemen, maar ik verzoek u beleefd, deze dame met haar kind van hier weg te nemen. Zij zal u wel zeggen waarheen en ge zult haar zeker niet verlaten, eer zij veilig haar huis heeft bereikt. Ga maar, sprak hij tot Lea, ge zijt vrij en in veiligheid. Het oude monster kan u niets meer doen.

Zijne stem klonk zoo geheel veranderd, dat de jonge vrouw verrast opzag. Hunne blikken ontmoeten elkaar, en geheel ontroerd door de zeldzame uitdrukking in zijne oogen liet zij zich gewillig door den geestelijke weglijden. Zij was als in een droom en eerst de frissche buitenlucht bracht haar weder tot helder bewustzijn.

— Daar op den hoek der straat, mevrouw Burton, staat een rijtuig gereed, zei de voorgewende geestelijke eerbiedig. Wilt ge daar in stappen ? Ik breng u dan veilig thuis.

Zoodra Lea zich uit de kamer verwijderd had, waren de beide zoo onschuldig uitziende getuigen op een wenk van Frans dicht bij Sybille gaan staan, terwijl hij zelf met een spottend lachje de pistolen op tafel wierp.

— Ziezoo, jongens, riep nij de agenten toe, doet nu uw plicht.

— Zijt ge gek, Frans ? riep het oude wijf maar de beide getuigen legden de hand op haar schouder.

— Zwijg ! sprak de eene gebiedend, het zal u niet beter gaan dan uw zoon.

De agenten hadden ook den ouden Lenz, die aan alle leden trilde, in verzekerde bewaring genomen.

Nu riep Frans den leider der politiemannen toe :

— Ziezoo, Harvey, sluit het waardige paar de bracelets om de armen.

Tegelijkertijd rukte hij de roode pruik van zijn hoofd en ontdeed zich van den valschen baard.

Een uitroep van verbazing kwam over de lippen. Lenz werd grauw van schrik, Sibylle stond als een zoutpilaar, de agenten zagen verbluft op.

— Stanhope ! riep Harvey verrast.

— Juist, knikte de zoo vlug van gedaante veranderde, Stanhope is mijn naam. Laat mij u vertellen, vrouw, dat uw werkelijk zoon dood is. Eer hij stierf, vertelde hij mij zijne geschiedenis en de uwe, zoover hij die kende.

Het was een geluk voor den jongen dat hij stierf. Dat ik zoo lang onder eene vermomming hier was, had eene goede reden, die ge zult begrijpen 't Was het eenige middel om de arme vrouw en het kind uit uwe klauwen te redden.

— Jongens, boeit de twee goed en zorgt dat zij geen gemeenschap meer met elkaar hebben. Drake en Holt — hij wees op de « getuige » — kunnen helpen. Dat valt mee, niet waar ? Nu hebt ge twee aangehouden in plaats van een.

— M. Stanhope, zegde Harvey hoofdschuddend, ik begrijp er niets van.

— Ik kan u dat nu ook niet uitleggen zegde Stanhope, die zelf toezag, dat de gevangenen goed geboeid werden. Ge begrijpt niet hoe ik Drake en Holt hier kreeg ? Maar lig gij zelf mij eerst eens iets uit Nietwaar. Vernet heeft u hierheen gezonden ? Waarom kwam hij niet zelf ? Hij heeft u allen schoon gefopt, maar zich zelve ook. Waar is hij op dit oogenblik ?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen ; ik weet alleen dat hij nog eene aanhouding voor had.

— Van wien ?

— Een matroos, de kerel die Jozef Siebel doodsloeg ?

— Die Jozef Siebel doodsloeg, herhaalde Stanhope scherp. Daar staat de man. En hij wees naar Lenz, die bij deze beschuldiging bijna instenzonk.

— Harvey, ik laat u de beide gevangenen over ; breng ze goed onder dak. Ik moet Vernet achterna, om te voorkomen, dat hij een groote misgreep doet.

En hij zette de roode pruik weer op, terwijl de agenten met hun buit het huis verlieten.

XXVII.

Zoo onverklaarbaar geheimzinnig als Alan Burton twee weken geleden het huis zijns overleden broeder verlaten had, zoo onverwacht verscheen hij weer in de villa.

Mevrouw French en Winnie waren niet weinig verrast. Alan poogde wel eene aannemelijke reden voor zijne afwezigheid op te geven, doch Mevr French, eene zeer practische natuur, liet zich daarmee niet afscheepen. Toen hij een paar uren thuis was, had ze een gesprek met hem, waarin ze hem beduidde dat ze uit vriendschap voor Lea er in toegestemd had het huis te bewoonen, doch dat er nu eene verandering moest komen. Hare dochter was door al het gebeurde in een toestand geraakt, welke het wenschelijk maakte, in eene andere omgeving te brengen en Winnie had er in toegestemd, naar kennissen buiten te gaan.

Dit was niet naar Alan's zin, doch zijn trots weerhield hem er iets tegen in te brengen.

Hij ging, na afscheid genomen te hebben van de oude dame, Winnie zoeken, die hij in de huiskamer vond liggende in eenen armstoel, een modeblad in de hand.

Zij zagen even op, toen hij binnenkwam, doch liet zich verder niet storen. Die onverschilligheid prikkelde hem. Hij begon in de kamer op en neer te loopen. Eerst liet ze hem een poos begaan ; toen richtte zij plotseling het hoofd op en zegde half spottend, half boos :

— Mijnheer Burton, uwe laarzen kraken wel vreeselijk.

— O, verschooning, Winnie, antwoordde hij, staan blijvende.

— Ik zie niet in, vervolgde zij prutlend, waarom zij juist deze kamer voor uwe wandelingen kiest. Heel het huis staat er tot uwe beschikking.

— Ik zocht deze kamer op, wijl ik wist u wel hier te zullen vinden, antwoordde hij op den zachtsten toon.

Met een ongeloovig gebaar nam zij haar blad weer op. Doch zonder op haar onaangenaame luim te letten, schoof hij een stoel nader en ging tegenover haar zitten.

— Winnie, begon hij met ernstig gezicht, wat heb ik van u moeten hooren ? wilt ge weggaan ?

— Ja, luidde het antwoord.

— Waarom, Winnie ?

— Zeg toch als 't u belieft bij elk zinnetje mijn naam niet [illegible] de omeenkomst [illegible] dat zij het [illegible] mij heeft. Waarom ik wegga ? Omdat ik al lang genoeg hier was. Ik bleef enkel op verzoek van Lea, en daar gij nu de heer des huizes zijt geworden, wil ik niet langer blijven. Door uwe hatelijke verdenking, uwe valsche beschuldigingen hebt gij Lea weggejaagd. Dat zal ik nooit vergeten...

Een gedruisch bij de deur stuitte hare luttige rede. Haastig keerde zij zich om. Daar stond Lea bleek en vermagerd, doch met een vreugdelijk lachje op de lippen. En tegen haar aan vleide zich Daisy, met stralende kindersogen rondom zich blikkend.

Alan trad haar tegemoet.

— Ik heb mijn woord gehouden, Alan, zegde Lea op vermoeiden toon. Ik breng u het kind terug.

Meer kon zij niet spreken, hare krachten waren uitgeput. Zij had de op zich genomen taak vervuld, het ergste geleden, nu zank zij onmachtig neer.

Ditmaal riep Alan geen dienstbode, doch zelf hielp hij, vol zorg, haar op de canapé. Ook Winnie hielpen weldra kwam Lea weer bij, ofschoon zij van zwakte niet spreken kon.

— Zij moet nog eene poos rust hebben, zegde Alan tegen het jonge meisje, dat Daisy in de armen genomen had. Blijf bij haar, ik zal zorgen, dat niemand u stoort.

Hij wilde naar de deur gaan, toen deze geopend werd en Vernet, gevolgd door twee agenten, binnentrad.

Met zegevierenden blik naderde hij Alan.

— M. Burton, ge zijt mijn gevangene !

Alan verbleekte, doch verloor zijne kalmte niet.

— Ik zal meegaan, mijnheer, zegde hij uit de hoogte ; ik verzoek u echter terstonds deze kamer te verlaten ; die dame mag niet gestoord worden.

Lea had zich opgerichtt en het geluat met de handen bedekt hevig verschrikt, door dit nieuwe incident. Zij wist immers al te goed waarom men Alan Burton wilde aanhouden.

Ook Winnie was ontsteld. Zij vergat plotseling al haar wrok tegen Alan ; met een angstigen blik, die het geheim haars harten verriet, zag ze hem aan en stamelde :

— Alan, wat beduidt dat ?

Eer Alan antwoorden kon, viel Vernet in :

— Laten wij ons niet langer ophouden. Ik moet mijnen plicht doen. Ga mede, mijnheer, of wij moeten van geweld gebruik maken.

In haar angst verzamelde Winnie al haren moed.

— Hoe durft ge het wagen ! riep zij Vernet toe. Wat heeft hij dan gedaan ?

De detective zag haar aan met spottende medelijden.

— Wat hij gedaan heeft, juffrouw ! Geen kleinigheid. Hij wordt beschuldigd van moord.

— Moord ?... Alan is dat waar ? stotterde zij.

— Neen, bij God, dat is niet waar ! Ik zal mijne onschuld ook bewijzen, maar voor het oogenblik zal ik mij schikken en medegaan.

— O, Alan !

Snikkend zonk Winnie hare zinnen niet meer meester, aan de borst van den man, dien zij lief had, zonder dat dit haar toestand klaar bewust was geweest. Nu, in het aangezicht van dreigend gevaar, sprak haar hart. En Alan, overgelukkig door de gedachte, dat hij haar toch niet onverschillig was, vergat een oogenblik alles om zich heen ; hij drukte het bekoorlijke meisje aan zijn hart en fluisterde :

— Winnie, lieveling ! wees gerust ; alles zal goed afloopen.

Zacht maakte hij zich uit hare omhelzing los en bracht haar naar Lea, die koesterend haar arm sloeg om de vriendin.

— Mijnheer, nu kunnen wij gaan, sprak Alan ongeduldig tot Vernet : maar neem u voor mij in acht ; ik ben gevaarlijk !

— O, daar weten wij raad op. Als het dan noodig is....

(Wordt vervolgd).